

Bilen

Vi sad hele familien og spiste til aften, mine forældre, mine 2 brødre og mig, jeg var 10 år. Far så meget hemmelighedsfuld ud, og så kom nyheden, vi har købt bil. Vi børn jublede, hurra – vi skulle have bil, det var der ikke ret mange ude på landet, der havde i 1953.

Min glæde var dog meget kort, for det næste far sagde var, at han havde solgt vores hest for at få penge til bilen. Nej min hest Klaus, jeg begyndte at græde, og jeg råbte til far, at jeg overhovedet ikke ville ud at køre i den møgbil.

Klaus min hest og mig var lige gamle nemlig 10 år, og han var verdens bedste islænderhest. Det var godt nok ikke alt hvad den og jeg lavede sammen, min mor kunne acceptere. For eksempel kunne hun ikke lide, når jeg svingede frem og tilbage i hestens hale, og tænk – hun syntes absolut ikke, dens tænder skulle børstes med hendes helt nye opvaskebørste, men jeg syntes nu dens tænder blev meget fine.

Det kunne bedre gå, når jeg tog en ridetur rundt og rundt i dens tøj, den lagde sig pænt ned, når jeg bad om det, så jeg kunne komme op på dens ryg til en ridetur.

Desværre var der trods mine tårer ikke noget at gøre, Klaus blev ofret til fordel for en gammel lyseblå varebil. Første gang far skulle køre tur med os, startede det med, at han kørte op i vores egen roekule, og der holdt vi. Jeg kunne ikke lade være med at hovere med, at der ville Klaus aldrig have siddet fast.